

Песник из расејања – Ранко Радојичин Радовић

ХРИСТАНИШТЕ

Да Твоје име не лијечи —
Ускачу у гријех из ријечи;
А мене само Твој глас спасава —
А глас долази из заборава.

Од злобе што нас низ грло носи,
На страшној Голготи заплакô си —
Да онај ко те сузом иште —
Препозна своје христаниште.

Ти благо Око, Ти страшни суде,
И кад нијеси, нека Те буде!
Кад сви преваре сјенка да си,
Ти ме утјеши и Ти спаси.

А знамен гробни — вјечна тема,
Нека обмањује да Те нема,
И на зла уста зловијести,
Да Те, Господе, нећу срести.

Ако ме злосуд не спријечи,
И ја ћу к Теби из ријечи
Кроз јадиковке и кроз риме —
Да ме избави Твоје име.

Кружи планетом анатема
Да Те у Свјетлости живих нема
И тону безбожја — у лудило.
А шта... Када Те буде било?

МОРА

Синоћ мора морила ме
У сан пусти долазила
Кезила се злбом на ме
Погледом ми очи пила

Синоћ мора морила ме
Мучила ме својом јавом
Својом пјесмом о животу
Тровала ме заборавом

Синоћ мора морила ме
Мојом раном ране прала
Својим криком јауке ми
Са усана отимала

Ту ноћ мора морила ме
Мој ум хтјела да помути
Вадила ми из очију
Патњом поглед отргнути

Сву ноћ мора морила ме
Отров души доносила
Мојим болом отрована
Пред јутро ме напустила

И сад негдје ужаснута
Густ тмаст отров у њој дише
Крије чељуст поломљену
А злобу јој мој бол сише

ПОНОСНА ПЈЕСМА

Избави, Боже, из горе
У којој тихујем привидан;
Потјерај, међу злотворе,
У Твој храм тврди, разидан.

Тамо су подигли таборе,
Тамо ће — да ме уморе.

Не дај ме, Боже, досади,
Помози сужњу изгнаном,
Међ звјерове ме посади,
Да будем кост у поганом.

Од Срба кују Тврђаве,
Тамо ћу — да ме задаве.

Из ћеле — потопа изрони,
Узми за руку, поведи!
С хиљаду цркава зазвони —
Подај зликовцу! Не штеди.

Око нас граде затворе
Да Те у нама уморе.

Да није Тебе, Господе —
Куд би нам душе самотне;
И Тебе с нама одводе
У своје брлоге срамотне —

Тамо ће да нас окују;
Тамо ће да ме отрују.

Избави, Боже, из шуме
Гдје газе Твоје законе,
Баци међ звјери безуме —
Услиши понизном наклоне.

Твојим ме именом заўсти,
Па ме целату... Препусти.

ПЈЕСНИКУ

Замрсићеш име — у вражје ковраге,
Не тражи од лажи ружу свога ега!...
Ни трага од блага — ни дуге до драге,
Нит од будног Бога јави божијега...

Ко је благословен сја друм којим иде,
И трна беспућа његови су пути!
А његове очи подједнако виде —
И богаз и прогаз гдје ће западнути —

А ти нити видиш, нити разазнајеш,
Свјетлости не иштеш, нит се тами дајеш,
Ко изгубљен путник на планети стојиш.

Богу се не молиш, а Бога се бојиш —
И окрећеш лице небу као храму!
Да ти сунце шапне, идеш ли кроз таму!

ВАЈАЊЕ СВЕТЛОСТИ

Топи се тама — на Ватри
Прогледа Огањ у зени,
Њишу се нити на натри,
Нараста пређа у Жени...

Смирај се сузом гостио
Из купе гордих кринова,
Анђел је у њој постио
Да се замлади Принова...

А кад крин Логос прогреја
У оном страсном сутону
На оне Часне — Образе,

Дух се над водом насмеја
И благо у сан утону —
Да сања — Света поразе.

